

[Maigaard.]

kort sige, at Parlamentet allerede, og med dansk tilslutning, hvad jeg beklager, har fået råderum over egne midler i meget stor grad, for det har fået mulighed for at lovgive over finansloven og putte poster ind på EFs budget, som der ikke er truffet beslutning om i Ministerrådet.

Vi drøftede i går endnu en styrkelse af Parlamentet, idet Parlamentet skal give decharge for regnskabet, det skal have ret til at forkaste budgettet, og det skal have indflydelse på de forskellige konti gennem de udviklede regler om omvendt flertal.

Endelig vil Parlamentet jo blive styrket, hvis det bliver valgt ved direkte valg. Det tror jeg ikke bliver op til den danske regering, om det bliver det eller ej, det er en afgørelse, der træffes i England. Hvis englænderne går ind for det, så skal den danske regering såmænd også nok acceptere det.

Der er altså sket det, at en overnational institution er blevet styrket, og derved er den institutionelle balance blevet forrykket, efter min mening i dansk disfavør, fordi den, der styrker et overnationalt organ, svækker varetøretten, svækker mulighederne for at bruge den.

Det, vi skal drøfte i dag, er den anden svækkelse, den anden ændring i den institutionelle balance, nemlig den, hvad skal vi sige, godtagelse af topmøde-institutionen, som regeringen her har lagt frem. Jeg synes, det er en meget ubehagelig ting, at topmødet, Det europæiske Råd, som det så smukt hedder, skal til at være den centrale institution i EF-samarbejdet. For vi ser dér, at disse magtfulde og potente stats- og regeringschefer møder op for at træffe store beslutninger, i reglen på et meget dårligt forberedt grundlag, og i reglen træffes beslutningerne af stats- og regeringschefer, som, netop fordi de er stats- og regeringschefer, ikke har den store saglige indsigt på de områder, hvor beslutningerne træffes.

Den tanke, der har ligget i, at hele forberedelsesmaskineriet var et værn for de små lande, opgives hermed. Det synes jeg er meget beklageligt. Jeg synes også, at embedsmandsgruppens placering i forbindelse med det saglige arbejde ved et sådant rådsmøde er for svag og derfor beklagelig.

Der er på dette område, vil jeg godt understrege, sket et skred i den danske op-

fattelse — endnu et skred. Det var helt åbenbart den danske opfattelse, at disse topmøder skulle være sådan en slags kammeratligt samvær mellem stats- og regeringscheferne, hvor de kunne lære hinanden at kende. Fireside chat, sagde udenrigsøkonomiministeren, første gang vi drøftede det. Det, der nu sker, er, at man forskubber balancen, at man lægger mere og mere magt derover, til skade for os og utvivlsomt til gavn for de store lande.

Jeg synes derfor, der er grund til at udtrykke en dyb betænkelighed ved en institution som denne, selv om statsministeren øjensynligt befinder sig så vældig godt i den. Det har han fælles med de fleste andre stats- og regeringschefer, og det synes jeg ikke gør forholdet bedre.

Jeg har her i 4 punkter prøvet at præcisere mit standpunkt til Tindemans' forslag og til regeringens standpunkt til rapporten. Jeg synes altså, man kan samle det op i to konklusioner: Den ene er, at man kan konstatere væsentlige forskelle mellem regeringen og partiet venstre; det synes jeg er vigtigt at konstatere. Den anden er, at man på en række områder må konstatere, at regeringen trods alt er skredet fra tidligere standpunkter, heldigvis ikke så langt som venstre, men regeringen har dog bevæget sig afgørende.

Derfor mener jeg, det er vigtigt, at vi søger at give den debat en afklaring, således at regeringen kan blive holdt fast og ikke fortsætte skredet, og det vil jeg gerne gøre ved at fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

„Idet folketinget understreger,
at varetøretten er en del af grundlaget for Danmarks tiltrædelse af EF og således falder ind under tiltrædelsesakten,

at det var en forudsætning for tiltrædelsen, at der ikke ville blive tale om militært samarbejde på EF-plan, og at der derfor heller ikke kan iværksættes en fælles politik på våbenindustriens område, og

at Danmark ikke bør deltage i de bestræbelser, der gennem en opdeling af EF i to landegrupper søger at forcere integration og harmonisering,

går tinget over til næste sag på dagsordenen.“